

תת"ע 4731/03/15 - מדינת ישראל נגד ערן אברמוביץ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4731-03-15 מדינת ישראל נ' ערן אברמוביץ
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ערן אברמוביץ

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 30.9.14, הודעת תשלום קנס בגין אי ציות לתמרור 302 (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנות 64(ד) ו-22(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען כי עצר את הרכב בקו העצירה וביום 21.4.15, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר סעיד נאיף, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגשו שתי תמונות, שסומנו נ/1 ו-נ/2.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 30.9.14, בסמוך לשעה 20:20, נהג הנאשם בקטנוע, ברמת גן, ברחוב יוחנן באדר ובהגיעו לצומת עם רחוב חזון איש, נצפה על ידי עד התביעה, שעמד במרחק של כ-15 מטרים מהצומת, על שפת הכביש, כאשר אינו מציית לתמרור 302 המוצב בכיוון נסיעתו, לא עוצר רכבו בקו העצירה ופונה ימינה בנסיעה שוטפת.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "עצרתי לפני מעבר החצייה".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך עצר בקו העצירה כנדרש. לגרסתו, הוא מכיר היטב את המקום ויודע כי מתבצעת אכיפה בצומת. לדברי הנאשם, העד עמד בתחנת מוניות, הנמצאת במרחק גדול יותר מ-15 מטרים, בניגוד לגרסת העד וממקום עמידתו, לא יכול היה להבחין בנאשם עוצר את הרכב, בשל פחים גדולים המוצבים בצומת, כעולה מ-נ/1 ו-נ/2. הנאשם נחקר ואישר כי לא הבחין בשוטר, עד זה הורה לו לעצור את רכבו. הנאשם נשאל מדוע לא צילם

תמונות מתחנת המוניות, בה לטענתו, עמד העד ולא ידע להסביר מדוע. לשאלת בית המשפט, אם נכון לומר כי צילם את נ/1 מחלקה הפנימי ביותר של המדרכה ואם היה מצלם מאמצע המדרכה או משפת הכביש, שדה הראיה היה פתוח, השיב כי אינו יודע.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין מקום עמידתו והמרחק מהצומת, התייחס לתמרור וקו העצירה ובדק אותם טרם האכיפה.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית.
3. באשר לגרסת הנאשם, הרי שבדו"ח, טען הנאשם בפני העד כי עצר לפני מעבר החצייה, במועד ההקראה, טען כי עצר בקו העצירה וכך טען גם בדיון. ניתן לראות ב-נ/2, כי יש מרחק מסוים בין קו העצירה למעבר החצייה.
4. הנאשם צילם את נ/1 באופן מגמתי, מחלקה הפנימי ביותר של המדרכה, בצמוד לגדר במקום ומכאן, שאין בה כדי לשקף את שדה הראיה ממקום עמידתו של השוטר, שכן, כפי שמסר העד בעדותו, הוא עמד על שפת הכביש ואין ספק בליבי, כי אם היה הנאשם מצלם את התמונה סמוך יותר לשפת הכביש ואפילו מאמצע המדרכה, שדה הראיה לכיוון התמרור וקו העצירה, היה פתוח לחלוטין.
5. הנאשם לא ידע להסביר מדוע לא צילם מתחנת המוניות, בה לטענתו עמד העד ומדוע בחר לצלם את נ/2 מהנקודה בה צילם.
6. מכל האמור לעיל, הרי שנאשם לא השכיל להציג גרסה אמינה ואחידה באשר לנסיבות המקרה.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ד תמוז תשע"ה, 01 יולי 2015, במעמד הצדדים